

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. An omnes species diversæ necessariò sint inæqualis perfectionis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

Urgetur. Genus generalissimum non constituitur in esse talis per ordinem & habitudinem ad inferiora, ergo nec genus subalternum non debet constitui in esse talis per ordinem ad inferiora. Probatur ant. tum ex Porphyrio, tum ex Scoto 1. d. 8. q. 3. sub litt. O, ubi docet non esse de ratione generis generalissimi habere sub se plures species, ergo non per ordinem ad inferiora constituitur, sed per hoc præcisè, quia non habet aliud genus supra se. R. ad hanc replicam eodem modo quo supra dist. ant. Genus generalissimum non constituitur, &c. quia generalissimum est, concedo ant. quia genus est nego ant. & consequentiam, unde quidem verum est quod sub hac præcisè ratione quia Generalissimum dicitur, non constituitur per ordinem ad inferiora, sed per negationem alicujus alterius generis supra se, non verò hoc verum est, si consideretur sub ratione generis tantum, & in hoc sensu intelligendus est tam Porphyrius, quam Scotus, id tamen nihil urget contra positam Conclusionem.

QUÆSTIO III.

An omnes species diversæ necessario sint inæqualis perfectionis?

I.

Ingressus ad questionem.

Non est quidem hujus fori agere hic de speciebus, seu naturis rerum primò intentionaliter sumptis, sed tantum de iis agere & tractare, prout substant secundis intentionibus subiectibilitatis & prædicabilitatis, nihil curando quomodo se invicem in perfectione excedant; quia tamen communiter supponitur unam semper esse perfectiorem alterà, idè ex professo hoc in præsentì questione examinandum assumo, unde licet locus proprius esse non videatur, nullus tamen videtur esse congruentior, nam nec phylisæ, nec metaphylisæ determinatè adscribi potest, cum eam aliqui in Animalisticis, alii in metaphylisicis sine litis decisione & loci definitione pertractant. Duplex est autem in hac materia sententia: Prima est antiquorum asserentium omnes omninò species necessario esse inæqualis perfectionis; Ita Aureolus, Sincinas, D. Thomas, Fonseca, Albertinus, Suarez, Vasquez, Maltrius. Secunda sententia docet, ne dum hoc repugnare ut dentur aliquæ species æqualis perfectionis, sed etiam fat verisimile esse nunc & de facto dari aliquas species æqualis perfectionis: Ita Averfa, Oviedo, Pontius, Baro Apol. 5. Met. sect. 4. propè finem Arriaga, Comptonius, & plures alii, cum quibus ad questionem.

Duplex est sententia.

II.

DICO: Probabile est dari de facto aliquas species diversas æqualis perfectionis, ita ut neutra ex ipsis sit simpliciter perfectior altera, aut imperfectior, & certum est posse dari. Ita cum secunda sententia.

Probatur 1. p. Conclusionis:

Primò autoritate D. Bernardi ferm. 86. ubi ait: *In pondere igitur facta est quæ rei sui generis est comparanda, aut secundum majus, aut secundum minus, aut secundum æquale, sed res quæ comparantur in suo genere sunt species, ergo ex mente D. Bernardi species ejusdem generis possunt comparari secundum æquale, & consequenter dari possunt species æqualis perfectionis.*

Probatur secundo Ratione; Nulla potest adferri ratio ob quam certò constet omnes species esse inæqualis perfectionis, ergo id non est asserendum, si tu verò dixeris id implicare, nihil dicis, quia id ego nego, quia licet verum sit omnes omninò species non posse esse æqualis perfectionis, non tamen ex hoc inferri potest, quòd nullæ sint tales, ergo.

Probatur eadem pars 2. Si omnes species deberent esse inæqualis perfectionis hoc idè esset, quia omnes species sunt diversæ, sed hæc ratio nulla est, ergo. Prob. mi. Quia benè possum considerare aliqua esse diversæ & ocularitèr cognoscere, non considerando, nec ocularitèr cognoscendo, an sint æqualis perfectionis, verbi gratià possum cognoscere albedinem & dulcedinem esse diversæ non cognoscendo an sint æqualis perfectionis, vel inæqualis, ergo.

Probatur Conclusio tertiò;

Paternitas in divinis in quantum est relatio est diversæ rationis à filiatione & spiratione passiva, & tamen sunt ejusdem omninò perfectionis, ita ut una altera non sit perfectior, vel imperfectior, ergo non est improbabile, quin plures species diversæ possint ejusdem perfectionis. Baro existimat hanc Conclusionem melius probari non posse, quam solvendo argumenta & rationes in oppositum, unde confirmatur Conclusio, quoad hanc partem argumenti morali, quod idem Author adfert, Modica pars auri est æq; pretiosa, atq; magna pars stanni vel æris, unde denarii dicti quasi denos æris valentes, item virtus Religionis & virtus Patientia sunt specie diversæ virtutes, sed hæc contingit esse æquales, multi enim Confessores sunt æqualis meriti martyribus & vice versâ, unde Castitas assimilatur ebore, quod in fine longi temporis rubescit, tanquam puritas illa virginea æquet, aut reddat martyrem.

Probatur secunda pars; Omnes

angeli secundum Thomistas specie differunt, sed non implicat quin Deus possit creare unum angelum ejusdem omninò perfectionis cum altero, verbi gratià, quare non possit producere angelum specie diversum à Gabriele, qui esset omninò ejusdem perfectionis essentialis cum Gabriele, ergo certum est, quod dari possint plures species ejusdem perfectionis. Imò hoc argumentum satis confirmat etiam primam partem, quia si omnes angeli ut tenent Thomistæ diversæ sunt species, unde constat, quòd omnes qui sunt in eodem ordine & choro non sint ejusdem perfectionis, sed quòd sint diversæ? Et recurrere ad illud, quia sunt diversæ speciei, adeoq; esse quoq; diversæ perfectionis est aperte petere principium.

Opponitur contra Conclusionem Au-

thoritas Aristotelis. 3. Met. t. 13. dicentis quòd sub omni genere detur prius & posterius, sed si essent aliquæ species in perfectione æquales in illis non esset prius & posterius, ergo: secundo 8. Met. t. 10. Essentia rerum dicit esse sicut numeros, sed omnes numeri sunt à se invicem essentialitèr distincti, ergo etiam omnes naturæ & essentia rerum; ergo nullæ erunt duæ ejusdem

III.
*Opponitur
& solvitur
Aristoteli.*

eiusdem perfectionis. Sed R. ad primam Auctoritatem eam veram esse, sed nego minorē, quia ex textu allegato non sequitur quod sub quolibet genere aliqua species quae sunt priores, aliqua quae posteriores, non verò sequitur quod immediate una debeat esse alterā perfectior, aut imperfectior: quia bene cum prioritate & posterioritate fiat perfectionis aequalitas. R. ad secundam Auctoritatem eam explicando & distinguendo ma. Essentiae rerum sunt sicuti numeri quoad omnem perfectionem, nego ma. quoad aliquam concedo ma. & concessā mi, nego consequentiam; Itaq; allata Aristotelis similitudo non currit quatuor pedibus, nec sic omnis debet currere, hinc Aristoteles non voluit quod omnimodē se habeant species sicuti numeri secundum omnem respectum & considerationem, alioquin etiam dicere & velle debuisset, quod sicut in numeris nullus datur ultimus, ita nec deberet dari in speciebus, quod tamen falsum est, quia in Physica ostendam in speciebus dari talem statum, ut Deus ultra eam aliam perfectiorem producere non possit, mens ergo Aristotelis ea est, scilicet quod quemadmodum numeri per ablationem, vel additionem cujuscunq; unitatis variatur, ita essentias rerum per ablationem, vel additionem cujuscunq; praedicati variari: Et quemadmodum omnes numero magis quam numero differentes sunt diversae speciei, ita omnes essentiae rerum & omnes naturae plus inter se distinctae quam numero, sint dissimiles ac diversae speciei. Sed in Contra

tamen non facere certitudinem, sed tantum probabilitatem.

Instatur. Si differentiae essent aequales aequaliter different, sequeretur quod non posset assignari ex quo capite different, ergo non sunt omnes aequales: probatur ant. quia omnes aequaliter distant ab ente & non ente, ergo non sequeretur quod non posset assignari ex quo capite different, R. negando sequelam cum consequentia probationis. Quia possent adhuc assignari alia capita per quae differre dignoscerentur. Primò esset ipsa essentialis diversitas, quae videlicet non esset representabilis per eandem speciem. Secundò quia dissimiles & diversas haberent operationes & effectus. Tertio ex varietate & diverso modo producendi suas operationes. Nec aequalis distantia ab ente primo arguit universaliter aequalitatem aliorum, quarelationes divinae & attributa, verbi gratia bonitas, sapientia, omnipotentia aequaliter distat ab ente primo, nempe essentia divina, quae tamen licet sint eiusdem perfectionis, sunt diversae rationis formalis, & consequenter à pari licet aliqua entia creata distarent aequaliter à primo ente, adhuc poterunt esse eiusdem perfectionis & diversae rationis.

Urgetur. Quaecunq; sunt eiusdem perfectionis, sunt eiusdem speciei ergo si illae differentiae essent eiusdem perfectionis, essent eiusdem speciei. Probatur ant. Ideò colligitur Petrum & Joannem esse eiusdem speciei, quia sunt aequalis perfectionis, ergo quae sunt eiusdem perfectionis, sunt eiusdem speciei. R. negando ant. cum ant. probationis, quia potius econtra ideò sunt aequalis perfectionis, quia sunt eiusdem speciei, & quia non videmus ullam dissimilitudinem inter praedicata essentialia.

Dices: Quae sunt aequalia possunt inter se commensurari, sed quae sunt dissimiles naturae non possunt inter se commensurari, ergo omnia dissimilia sunt inaequalia. R. dist. ma. quae sunt aequalia concedo, quae non sunt, nego; similiter dist. mi. quatenus sunt dissimiles concedo mi. quatenus conveniunt in tantitate perfectionis, nego mi. & consequentiam. Itaq; quemadmodum albedo & nigredo ut tria, licet sint dissimiles naturae, & fortè inaequalis perfectionis, possunt tamen commensurari in quantum conveniunt in tot & tot gradibus perfectionis istius entitatis, ita etiam albedo & dulcedo quantumvis haberent entitatem & perfectionem diversam, possunt tamen convenire in hoc, quod una perfectio sit tanta, quanta altera.

QUAESTIO IV.

Utrum bene definiatur individuum à Porphyrio?

Porphyrius in eodem capite quo egit de specie, egit etiam de individuo veluti speciei correlativo, & non incongruè: nam quemadmodum post genus actum est de specie veluti generis correlativo, ita ob eandem rationem post speciem ordinatè agitur de individuo, quem tractandi modum etiam Authores sequuntur ordinariè secundum partem, si non secundum

Arguitur. Cum Soncina. Omnes differentiae diversarum specierum sunt inter se inaequalis perfectionis, ergo & species per ipsas constitutae: probatur ant. ex Philosopho 10. Met. t. 16. ubi ait, unam differentiam habere se ut formam, alteram ut privationem, sed privatio sumitur pro ignobiliori & imperfectiori, ergo omnes differentiae sunt inaequalis perfectionis. R. negando ant. & ad probat. nego mi. Quia Philosophus non accipit privationem pro ignobiliori forma, quidquid dicit Commentator. Vel dic ipsum locutum fuisse communiter, non semper. Imò dici potest quod nulla ex differentis se habeat positivè, sed semper privativè omnes, quia ex conjunctione superioris, cum illa superius privatur alterā differentia, ita ut in uno supposito non possit utramque habere; tamen quoadcunq; aliquod superius dividitur in aliqua duo membra, quorum unum non possit explicari nisi per oppositionem ad alteram differentiam, tunc quidem unum debet explicari positivè, & alterum negativè, ex hoc tamen non sequitur adhuc quod illa quae negativè, vel privativè explicatur, quod sit imperfectior; imò aliquando contrarium accidit, ut dum dividitur substantia in materialem, & immaterialem, pro illius differentia assignatur ordo particularis ad materiam, pro huius verò aliqua forma ad quam sequitur negatio talis, vel talis formae, ergo Philosophus non universaliter intellexit suum axioma, nec unquam dixit privationem esse semper imperfectiorem, quamvis id sit in homine & bruto. Adde, quod licet adhuc dixisset Philosophus omnes species esse inaequalis perfectionis, id

II.